

Uhlíky

Přes žhavé uhlíky jsem přešla už desetkrát celkem na pěti akcích. Pokaždé přechod vedl Ivo Janeček a vždycky nás vede jak k odvaze přejít, tak k zamyšlení, proč vlastně jdeme a co to pro nás znamená. A já jsem s odpovědí měla vždycky problém, cítila jsem ji v sobě, ale nedokázala jsem to zformulovat.

O přechodech přes uhlíky jsem četla už dávno, možná před dvaceti lety. Hned mě napadlo, že bych chtěla přejít, už tenkrát jsem nepochybovala o tom, že bych to dokázala, ale neuměla jsem si představit, že bych někam mohla odjet na celý víkend. Že bych doma řekla, že na takovou akci pojedu a že by mě Vašek „pustil“. Musela jsem ujít kus cesty, aby se mé přání splnilo, a bylo to neuvěřitelně jednoduché. Už jsem o tom psala, před dvěma lety jsem se na Nový rok ráno probudila s intenzivním pocitem, že nastává rok velkých změn. A hned v únoru jsem si objednala zářijový přechod přes uhlíky v Telecí, kde jsou, jak jsem posléze zjistila, tyto akce nejsilnější. Tam blízko mám kořeny, je to magické místo a jezdí tam lidé mé krve. Zkrátka tam mám srdce.

Hned napoprvé jsem nepochybovala a přešla bez problémů. Byla to čirá radost, návrat kamsi ke kořenům. Cítila jsem do poslední části těla, že už to znám, že jsem kdysi dávno přes žhavé uhlí chodila pravidelně. Ale stále jsem neuměla vyjádřit své niterní pocity. Tento víkend jsem mluvila o aktu díkuvzdání, ale nebylo to přesné, nebylo to celé. Až včera mi to došlo.

Že vnímám přechod přes uhlíky jako akt úcty a důvěry. Jako stvrzení dávné smlouvy. Já neublížím tobě a ty neublíš mně. Miluju tě a děkuju ti. Jsem tady a teď a tančím s tebou, dotýkám se tě a беру si od tebe všechnu sílu, kterou mi tak velkoryse dáváš. Za to tě budu chránit, střežit a uctívat.

O tomto víkendu jsem i dost plavala a skákala do vody, která byla chladná i hřejivá zároveň. Hodně jsem myslela na to, jak jsem se někdy ve čtrnácti, když měla máma noční, chodila koupat do rybníka u lesa. Tři kilometry, přes celé město, přes pole, kolem lesa i kolem zrušeného hřbitova. Lezla jsem po paměti na konstrukci rozpadlé skokanské věže a skákala po hlavě do tmavé vody, ve které se spolu se mnou koupaly hvězdy a měsíc. Skákala jsem a plavala a nemohla jsem se toho nabažit, byla jsem z toho v tranzu tak, že jednou jsem málem nenašla na břehu odložené oblečení.

Miluju vodu, chodím ráda potoky, nabírám vodu ze studánek a polévám si tváře, nořím do ní paže. Ale skočit do vody po hlavě, ponořit se hluboko, to je víc, je to vlastně totéž, jako chodit přes žhavé uhlíky. Musíte věřit ohni či vodě i sobě, musíte cítit, že jste za jedno, že jste jedno. S vodou, ohněm, sluncem, větrem, zemí, která nám dává život i sílu.

V neděli ráno jsem pozorovala, jak slunce vychází a zlatí stromy za rybníčkem. Ve své majestátnosti se mi ukázal zlatý král smrků. To on mi kryl záda, když jsem skákala do vody. Střídavě jsem se koukala na slunce, ještě částečně schované za lesem, a na vodu, na odraz reality v nejstarším zrcadle světa. Viděla jsem slunce v aurách, byla tam barva krve i barva míru, a když už to nešlo, zavřela jsem oči, ale obraz slunce za víčky pokračoval neuvěřitelným příběhem, ukázaly se mi barvy, která obvykle se sluncem nespojujeme, ale ono je v sobě má. Protože slunce má v sobě všechno.

Tančili jsme pak obvyklý ranní tanec čtyř směrů, čtyř živlů. Ještě nikdy jsem se necítila tak propojená, tak ukotvená ve světě, cítila jsem se součástí všeho, v pokoře přijímala všechnu energii, brala z ní, přidávala svůj podíl a posílala ji zas dál.

Nic není naše. Přesto je nám dovoleno si brát a užívat všeho, jak potřebuje naše tělo i naše duše. Vzít si vše, co opravdu potřebujeme, ale nic víc. Protože to, co si vezmeme navíc, to už bereme sami sobě.

Jsme jedno – voda, vzduch, slunce, země, a nezáleží na tom, jakou máme momentální podobu.

Jsme jedno.

Vyšlo na Zvířetníku 31. 5. 2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/chuze-po-zhavem-uhli-zkusenosti-da7-/p_zviretnik.aspx?c=A180530_093743_p_zviretnik_kosa

{fshare}